

ஆசிரியர்.
ச. கந்தையபிள்ளை

Le Rédacteur.
S.CANDIAH PILLAI

ஒரு செந்தமிழ் வாரப் பத்திரிகை.

VOL. III.

புதுவை, யுவ ஞா மாசி மீ அ ௨ (20-2-36)

No. 10.

தாயுமானவர்.

அன்னையனையெனுஞ் சிலசமய நின்னையே யையாவையாவென்னவே
யலறிஞ்சிலசமய மல்லா துபேய்ப்போல வலறியேயொன்றுமிலவாய்ப்
பின்னே துமறியாம லொன்றைவிட்டொன்றைப் பிதற்றிஞ்சிலசமயமேற்
பேசரியவொளியென்றும் வெளியென்றுநாதாதி பிறவுமேநிலயமென்றுந்
தன்னேரிலாததோ ரணுவென்று முவிதத் தன்மையாங்காலமென்றுஞ்
சாற்றிஞ்சிலசமய மிவையாகிவேறதாய்ச் சதாஞானவானந்தமா
யென்னையெனேகரு ணைவினையாட்டிருந்தவா றெம்மனோர்புகலவெளிதோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி யெங்குநிறைகின்றபொருளே.

MECHANISM OF LIFE.

SIR J. C. BOSE'S LECTURE.

SCIENTIFIC TOUR IN EUROPE.

The extraordinary sensitive-ness of my instruments and the still more remarkable results which hold out hopes of greater elucidation of the mystery of life, roused considerable interest and I received most cordial invitation to lecture and give demonstrations before the important scientific centres of Europe. The safe transport of the extremely delicate instruments presented almost insurmountable difficulties. They could not be entrusted to porters, but had to be carried personally. In England I lectured before the University of London and the Society of Arts. The Royal Society of Medicine invited me to give a discourse on the identical action of various alkaloids on plant and animal at the summer meeting of the University of Cambridge the subject of my address was on "Importance of India's contribution to the advancement of Science."

Very great interest was roused everywhere. My lecture and demonstration before the British Association at Oxford also had the good fortune of evoking the most intense and wide-spread interest, so much so that the account was cabled all over the world and appeared in all the journals of Europe and America by next morning. A popular

account of my researches "Plant autographs and the revelations" will be shortly published simultaneously in Europe and America.

His Majesty the King of Belgium who during his visit to India was greatly impressed by the experiments he witnessed in my Institute was desirous and that I should speak on the new advances made in biological science. A series of lectures was therefore organised at the "Foundation Universitaire" at which the Court and the Members of the different Universities were present. The success of the experiments was to a great extent due to the special care that had taken to grow suitable plants at the Palace Gardens. My lectures in Paris were given at the Sorbonne and at the Natural History Museum. The medical Faculty and the leading physiologists showed keen appreciation of the new methods and results. In answer to the demand that has arisen in Latin countries, Messrs Gauthier Villars, the eminent scientific publishers are bringing out French editions of my works.

I next attended the meeting of the intellectual co-operation, League of Nations at Geneva. Special series of lectures were organised by the University and among my audience were some of the great scientific men of the age including Prof. Lorentz and Einstein. The work in advancement of science in my Institute was regarded as so important that the Rector of the University

addressed the Secretary of State for India informing him that the striking presentation of the synthetic results of 30 years of original research made by me has "not only increased their admiration for the highly important results achieved but had also roused in them a desire that the East and West be brought in to more intimate touch in the realm of disinterested science."

Mr. Luchair on behalf of the International Institute, League of Nations, in extending welcome to the Indian Representative, said that the scientific demonstration of the unity of all life had stirred them profoundly; they now fully realised that there was a unity of intellectual life and that for the human mind there are no boundaries, no separations, India to them had been a land of dreams; they now recognised that these dreams had led to great discoveries. The intellectual co-operation now inaugurated would open out to the world, the enormous reserves of thought of Asia, the cradle of human civilisation.

Such warm appreciation from the most critical audience must be a matter of special gratification; for the prevailing tendency on the west has been to regard India as a "land seeking with magic and esoteric practices." It took many years to remove views so extravagant and so distorted value. Now the value of India's introspective method

(continued on page C)

உள் நாட்டிற்கு
வருட சந்தா ரூபா 3.

ஆசிரியர் :

யாழ்ப்பாணம்

தென்கோவை.

ச. கந்தைய பிள்ளை

தமிழ்ப் பண்டிதர்,
சிலோன்.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

LIBERTÉ—ÉGALITÉ.—FRATERNITÉ.

VITTAGAM

வெளி நாட்டிற்கு
வருட சந்தா ரூபா 4.

LE RÉDACTEUR

TENKOVAI

S. CANDIAH PILLAI

Tamil Pandit

Jaffna

CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, No. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.

குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஐயர் மடத்து வீதி,
நெம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. III.

புதுவை, யுவ ன்ரு மாசி மீ ௮௨ (20—2—36)

NO. 10.

திருவுந்தியார்.

சென்றநெறியெல்லாஞ் சென்னெறியாம்படி
நின்றபரிசுறிந்துந்தீபற
நீசெயல்செய்யாதேயுந்தீபற.

போற்கொழுக்கொண்டு வரகுக்குழுவதே
னக்கொழுநீயறிந்துந்தீபற
அறிந்தறியாவண்ணமுந்தீபற.

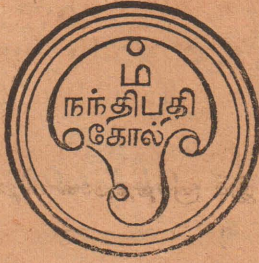
சிந்தையினுள் ளுமென் சென்னியிலுஞ்சேர
வந்தவர்வாழ்கவேன் றுந்தீபற
மடவாளுடனெயென் றுந்தீபற.

எங்ஙனிருந்ததென்றெவ்வண்ணஞ்சொல்லுகே
எங்ஙனிருந்ததென்றுந்தீபற
அறியுமறிவதன் றுந்தீபற.

உள்ளமுருகிலுடனாவரல்லது
தெள்ளவரியரென் றுந்தீபற
சிற்பரச்செல்வரென் றுந்தீபற.

ஆதாரத்தாலேநிராதாரத்தேசென்று
மீதானத்தேசெல்கவுந்தீபற
விமலற்கிடமதென் றுந்தீபற.

உ
திருவருள் துணை.

காலமுண் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானோடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
றன்வந்து முந்துமினே.

[திருவாசகம்]

வி த்த க ம்

புதுவை

யுவ னுஸ் மாசி மீ அ உ

ஊன் மிசைதல்.

மூ வடி முப்பது என்
னும் அரிய பெரிய
தமிழ் மறையில்
முதலாவது பாக

மாகிய இன்பக் கூற்றில் மூன்றாம் அதி
காரமாய் மூன்றாம் சூத்திர மகுடமாய்
மிளிர்வது “ஊன் மிசைதல்” என்பது.

இரண்டாவது சூத்திர மகுடமாகிய
“காமக் கிழத்தி” என்பது “வித்தகம்”
தொகுதி 3 இல. 8, 9 இல் ஷெ சூக்
தம் நுதலியவாறு ஒரு சிறிது விளக்கப்
பட்டது.

ஆதலால் அதனோடு தொடர்புடைய
“ஊன் மிசைதல்” என்பது ஷெ ஷெவது
சூத்தம் நுதலியவாறு ஈண்டு ஒருசிறிது
விளக்கிக் கூறப்படுகின்றது.

மூவடி முப்பது.

இன்பக் கூறு க.

ஊன் மிசைதல் 3.

தொல்குறி விளக்குந் தோலா மணியாய்
உலைவி லாண்மை யொல்லே யளிப்பதாய்
எல்லியன் முயக்க மிக்கூக் கும்மே.

என்பது சூத்தம்.

இஃது “ஊன் மிசைதல்” என்பதன்
பண்பும் பயனும் உணர்த்துகின்றது.

இதற்குமுன் உள்ள சூத்தம் “காமக்
கிழத்தி” என்னும் மகுடத்தை உடை
யது. கிழத்தி என்னும் சொல்லின்
பொருள் “காமக் கிழத்தி” என்னும்
கட்டுரையில் சிறிது கூறப்பட்டது.
அஃதே ஈண்டும் சிறிது விளக்கிக் கூறப்
படுதல் இன்றி யமையாததாகின்றது.

ஏனெனில், “காமக் கிழத்தி” என்
பதற்கு அடுத்த சூத்தமகுடம் “ஊன்
மிசைதல்” என்னும் சொற்றொடராகப்
புலவர் பெருமான் அமைத்தனர்
ஆதலால் என்க.

“ஊன் மிசைதல்” என்றால் என்னை?
என்பது கடா.

ஊன் மிசைதல் என்பதற்குப் பல
ரும் ஊனை உண்ணுதல்—மாமிசம் புசித்
தல் என்றே பொருள் காண்கின்றனர்—
காண்பர்.

“காமம்” “காமக் கிழத்தி” என்பன
வற்றிற்கும் மாமிசம் புசித்தலுக்கும்
தொடர்பு யாது? ஒன்றும் இல்லையே!

இடைக் காடர் மூடரா? அம்மம்ம!
கடைச் சங்கத்தை நிலை குலைத்த கண்
ணிய மிகுந்த புலவர் பெருமான் அல்
லவா அவர்! ஆதலால் “ஊன் மிசைதல்”

என்பதற்கு வாய்மையான பொருள்
வேறு உண்டு என்பது ஒருதலை.

அத்தகைய வாய்மையான பொருளை
—உண்மைப் பொருளைக் காண்பது உல
கோர் மதிப் பொலிவின் பெட்டைப்
பற்றியதே யன்றி, புலவர் பெருமான்
மீது குற்றம் கற்பிப்பது என்றால், அப்
பெற்றி கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்
பட்டு அஃது எவ் வாற்றானும் கிட்டா
மையால் “ஓ! ஓ! இந்தத் தேன் கச
க்கும்” எனப் பிதற்றி அமைந்த முட
வன் மதிப் பொலிவையே ஒக்கும்
என்று கூற ஆம்.

ஆதலால் இதன் உண்மைப் பொரு
ளைக் கண்டு அதனை ஒருவாறு விளக்
கிக் கூறதல் எமது கடனும் பணியும்
ஆம் என அறிதற் பாற்ற.

உலகியலுக்கு ஒப்பிய படிப்பாளி
கள் மாமிசம் என்னும் முன்னிலை ஆகா
ரத்தை உண்ணுதலையே குறித்தது
போலும் இச் சூத்தம் எனக் கருதி
இடர்ப்படு மாறும், உண்மையை
நாடும் ஆற்றலும் காதலும் உடையார்
குருவருளால் அவ் உண்மைப் பொரு
ளைக் கண்டு உவகை யடையுமாறும்
அதி விஷமமாக அமைக்கப் பட்டது
இச் சூத்தம் என்க

“ஊன் மிசைதல்” என்பதனால்
பெறப்பட வைத்த உண்மைப்
பொருள் யாது? அஃது இச் சூத்த
த்தில் யாண்டுளது? எனின்,

அது தான் உயிர் ஊனை மிசைதலும்
ஊன் உயிரை மிசைதலும் ஆம் என
இரட்டிற் மொழியப் பட்டது என்று
கூறப்படும்.

உயிர் (உயிர்க் கிழவன்) ஊனை மிசை
தலால் அதனை வாய்மையான காமக்
கிழத்தி ஆக்கியமை “காமக் கிழத்தி”
என்னும் மேலைச் சூத்தத்துக் கூறப்
பட்டது.

உயிர் ஊனை மிசைதலும் ஊன் உயி
ரை மிசைதலும் ஒருங்கே நிகழ்வன

ஆதலின், அத் தொடர்பு பற்றி ஊன் உயிரை மிசைதல் இச் சூத்தத்தால் கூறப் பட்டது என்க.

ஊன் (காமக்கிழத்தி) உயிர்க் கிழ வனை மிசைந்து எல் இயல் முயக்கத் தை மிக்கு ஊக்குவதால் அவனது தொல் குறியை விளக்கும் தோலா மணியாய் உலைவில் ஆண்மையை அவ னுக்கு ஒல்லே அளிப்ப தாயிற்று என்க.

“இற் பொறை உயிர்ப்பின் விருந்தா [எலின்”

என மேலைச் சூத்தத்திற் கூறிய வாறு (சூக்-2) உயிர் (உயிர்க் கிழ வன்) ஊனை மிசைந்து அதன் பால் உள்ள அசுத்தத்தை நீக்கி—மலத்தை விமலமாக்கி அதனை விமல வல்லி யாகிய வாய்மையான காமக் கிழத்தி ஆக்கியது என்க.

ஊன் (காமக் கிழத்தி) உயிரை மிசைந்து, தொல் குறியை விளக்கி, அவ் உயிருக்கு ஆக்கல் அழித்தல் முதலிய அரிய பெரிய ஆற்றல்களை வழங்கியது என்க.

இதனால் இரண்டு என்பது இன்றிச் சமரஸ ஸ்தாபனம் சித்தி பெற்றது.

உயிர்க்கு உயிர் என்பதன் பொருளும் இதுவே.

தாயுமானவர்.

“இகபரம் இரண்டினிலும் உயிரினுக் குயிராகி எங்கும் நிறைகின்றபொருள்”

என்பதன் உண்மைப் பொருளும் இதுவே ஆம்.

ஊனாகிய சத்தே—சத்தியே—அருளே இகபரம் இரண்டினிலும் உயிரினுக்கு—உயிராகிய சீவனுக்கு—சீவனாகிய சிவனுக்கு உயிர் என்க.

ஊனும் உயிரும் நிறை முறையோடு முயங்குவதால், அவை விமலமாய் ஒழிவற ஒன்றி அமலமாகும்; மாற்ற மடையும்.

அஃதாவது ஊன் அமல மடைந்து ஞான சத்தி வடிவ மாறும்—அருள் வடிவாகும்.

உயிர் அமல மடைந்து சிவமாகும்—சிவாங்க மாறும் என்க.

சுந்தரர் தேவாரம்.

“ஊனுயிர்வேறுசெய்தான்நொடித் [தான்மலையுத்தமனே”]

என்னும் தமிழ் வேத வாக்கியத்தின் உண்மைப் பொருள் இதுவே ஆம்

[வேறு செய்தல்—மாற்ற மடையச் செய்தல்]

பின் வரும் பிரமாணங்களும் இவ் உண்மையை நன்று விளக்கி வலியுறுத்துகின்றது.

சுத்தசாதகம்.

இருள்வடிவதுவுமருள்வடிவதனி வெய்தியேமறைந்திடுமிந்த மருள்வடிவதுவுமஒவடிவதனின் மறைந்திடுமஒவடிவதுவும் அருள்வடிவதனின்மறைந்திடுமிந்த வருள்வடிவதுவுமச்சிவத்தில் தெருள்வடிவானசத்தியாய்முன்போற் றிகமுமென்(று)“அஸி”உரைத்திடுமே.

மருள்வடிவதற்குமஃதைநானென்றே மன்னுஞ்சீவனுக்குமாதரவாய் மருள்வடிவமுதம்புகித்திடுமதுவே வயங்கிடுமற்றதையொருவி அருள்வடிவமுதழறிடவருந்தி யஃ துமச்சீவனுங்கரைந்தே அருள்வடிவதுவுஞ்சிவாங்கிசனும்மாயமர்ந் துநின்றிடுகின்றபடியே.

(ஷெ செ 32, 60)

சத்திசிவம், சத்துச் சித்து, மெய் உயிர் (ஊன் உயிர்) என்பன ஒன்றே. இவை பிரிபடாதன; பிரியாமல் பிரிந்து

காட்டுவன. இவை ஒன்றனை ஒன்று முயங்குவதால்—மிசைவதால் ஒழிவற ஒன்றி அமல மடைந்து நித்தியத்துவம் பெறுகின்றன. இஃது அரிய பெரிய வேத ரகவியம்.

இஃதே தத்துவப் பெரியாராகிய இடைக் காடரால் “ஊன் மிசைதல்” என்னும் இச் சூத்தத்தால் கூறப் பட்டது என அறிக.

உயிர் மிசைந்தது ஊனை. ஊன் மிசைந்தது உயிரை. “ஊன் மிசைதல், என்பதனால் இரட்டுற மொழிந்து வைக்கப் பட்ட மறை பொருள் இவையே என்க.

மேல் இவற்றின் உட்பொருள் ஒரு சிறிது விளக்க முற உரைக்கப்படும்.

உயிர் ஊனை மிசைதல் எவ்வாறு?

அது தான் உயிராகிய கிழவன் தனின் வேறாகாத மெய்யை மெய்யாகிய காயப் பெண்ணை — இல்லாளை மிசைந்து அவள் தன்னைப் பிரியாது எஞ்ஞான்றும் தனக் குரிய கிழத்தியாய்—காமக் கிழத்தியாய் நிலவும்படி ஆக்கிக் கொள்ளுதல் என்பது.

“கிழவன்” என்னும் சொல் “தன்னை ஆக்கிய தலைவன்” எனப் பொருள் படும்.

தன்னை என்றது யாரை? எனின்; கிழத்தியை என்று கூறப்படும்.

ஆகவே காமத்தைச் சிறப்பிப்பவளும் காமத்தை வழங்குவவளும் காமம் என்னும் சகலபோகங்களை யும் வழங்க வல்ல வரூமாகிய ஒருத்தியைக் கிழவன் ஆக்கிக் கொண்டான் என்பது போதரும்.

போதரவே, எதனை? யாரை? எவ்வாறு ஆக்கிக் கொண்டான் கிழவன்? எனின், கூறுதும்:—

பல்லாழி காலமாக — அநாதியாக உயிர்க் கிழவனின் வேறாகது அவனுக் குரிய போகத் தானமாய் விளங்கியும் பூரணப் பெட்டபடையாத — நிலையில் லாத அற்ப சுகத்தை — சிற்றின் பத்தைக் கொடுத்துக் கேடடைவதையே இயற்கையாகக் கொண்டுள்ளவள் காய்ப் பெண் என்பது பட்டாங்கு — உலகியல்.

அசுத்த மாயா காரிய மாகிய இன்ன நீர்மையுடைய அரித்தியமான பெண்ணால் — இல்லால் — “துச்சில்” ஆல் வாய்மையான புருஷார்த்தங்களை அடைய முடியாது — நித்தியத் துவம் பெற முடியாது உயிர்க் கிழவனும் கேடடைந்து — திரிந்து தோன்றித் தோன்றி மாயாப் பிரபஞ்சத்தில் உழல வேண்டி யவன் ஆகின்றான்.

ஆதலால் இவ் உலகியலை அறவே ஒழித்து — மாற்றி, “புக்கில்” எனப் படும் விமல தநுவை — பிரமக் கிழத்தியை அடைந்து — ஆக்கி, பேராணந்தப் பெருங்கடலில் தினைத்து வேண்டிய யாவற்றையும் வேண்டியவாறு அடைதலாகிய நித்தியானந்த சுகத்தைப் பெறுதலே — நித்தியத் துவம் அடைதலே உயிர்க் கிழவனுக்கு — சீவர்களுக்கு இன்றி யமையாக் கடன் என்பது வெள்ளிடை ஆம்.

தத்துவப் பெரியார் துணிபும் வேத உண்மையும் இதுவே ஆம்.

குறள்

புக்கி லமைந்தின்று கொல்லோ உடம்பி
[னுள்
துச்சிலிருந்த உயிர்க்கு.

(ஐ. 34ம் அதி. நிலையாமை செ. 10)

பிணி மூப்புச் சாக்காடுகளுக்குரிய நிலை யில்லாத அசுத்த தநுக்கள் தோறும் ஒதுங்கி யிருந்து பிரிந்து உழலும் உயிருக்கு, பூரணமாகக் குடிபுகுந்து ஒழிவற ஒன்றி நிலை பெறுதற் குரிய

அமல தநுவாகிய வாய்மையான இல் இன்னும் அமைய வில்லையோ எனத் தேவர் இரங்கிக் கூறியதும் அறிக.

சீவன் என்னும் உயிர்க் கிழவன் தன்னின் வேறாகாத மெய்யை — தான் வெளிப்படுவதற்கு — தோன்று வதற்கு — விவகரிப் பதற்கு — வியாபிப் பதற்கு — இன்பம் பெறுதற்குத் தனக்கு இன்றி யமையாத — தனக் கென இயற்கையாக அமைந்த காயப் பெண்ணை — இல்லாளைக் கூடிக் கூடிக் குழைந்து குழைந்து,

“எனக் கென அமைந்த என் இலஞ்சியமே! நினைத்தவை யாவற்றையும் அளிக்கும் சிந்தாமணியே! தோலாமணியே! தெண்கட லமுதமே! நான் உன்னை விடுவேனோ! எனக்கு உயிர் நீ யன்றி வேறே! உனக்கு உயிர் நான் அல்லவோ! நீ விழிப்பை அடைக! உனக்கு இயற்கையான சோம்பலி னின்றும் விடுபடுக! தாமத இயக்கத்தை ஒழிதி! என்னிற் கலந்து நான் நீ என்பது அற்று நித்தியமான பேராணந்தப் பெருக்கில் தினைத்து உய்தி பெற ஆம்”

என் உலவாக் கட்டுரை பல பாராட்டி அவளில் உறைந்து உறைந்து நிறைகொண்டு பாய்ந்துப் பாய்ந்து அவளை ஓவாது உண்ணு கின்றான் — உண்டு சுவைக்கின்றான்.

இவ்வாறு உயிர்க் கிழவன் காயப் பெண்ணை உண்ணுதலால் அவள் தன் இயற்கை நிலைமையினின்றும் விடுபட்டு — இயற்கையாகிய தனது தாமத இயக்கத்தினின்றும் நீங்கி அவ் உயிரின் புணர்ச்சியால் சம நிறை பெற்று அவ் வுயிரின் இயக்க நிறைக்கு ஒப்பத்தனது இயக்க நிறையைக் கண்டு அதனால் தனது அசுத்தமான இயற்கை மாறி — உலம் விமல மாகப் பெற்று (இரு வினை ஒப்பும் மல பரிபாகமும் கைவரப் பெற்று என்பது) விமல காயப் பெண்ணாகிய “காமக் கிழத்தி” என்னும் திரு

நாமம் பெற்று விளங்கு கின்றான் என்பது

“இற்பொறை உயிர்ப்பின் விருந்தா
[எல்லின்”

என்னும் மேலைச் சூத்தச் சொற் றொடரால் சுருங்கக் கூறி விளங்க வைக்கப் பட்டது.

உயிர்க் கிழவன் இல் என்னும் சமையை — கனத்தை — அழுக்கை — தடிப்பை — ஊனின் தடிப்பை உண்டு உண்டு அவ் ஊனில் தன் இயக்க நிறையைப் பாய்த்திப் பாய்த்தி அவ்வுனின் தடிப்பை — தாமத இயக்கத்தை நீக்குதலால் — மாற் றுதலால் அவ் ஊனாகிய காயப் பெண் தன்னைப் பிரியாது எஞ்ஞான்றும் தனக்கு உரிய ளாகும் படி, அவளைக் காமக் கிழத்தி என ஆக்கிக் கொண்டான் என்பது இதனால் நன்று பெறப்படுதல் கண்டு கொள்க.

ஊனின் தடிப்பே — அசுத்த நிறையே அவ் ஊனாகிய மெய்யின் தாமத இயக்கத்துக்குக் காரணம் என்க.

மெய் தாமத இயக்கம் உடைய தென்பதும் உயிர் தீவிர இயக்கம் உடைய தென்பதும் இலக்கண ரியமனமும் ஆம் அல்லவா?

இவ் வாற்றால், உலகத்தை வழங்குவதும் உலகம் வழங்குதற்குக் காரணமானதும் அண்டரண்டசார சரங்கள் அனைத்தையும் ஆக்கி அளித்து அழிக் கும் சர்வ வல்லபம் உடையதுமாகிய — கந்தழியின்பேருருவ மாகிய சத்தியும், காமர் என்னும் கடவுளது — காமேசனது அர்த்த பாகத்தை ஆட்சியாகக் கொண்டவனும் (காமம் ஆட்சி பெற்ற இடம் என்னும் தத்துவம்.) ஆகிய காமாட்சியால் உந்தப் பட்டு ஆக்கப்பட்ட உயிர்க் கிழவன் தனது ஆக்கம் கேடடையாது பேரின்ப லாபம் பெறுதற்கு — நித்தியத்துவம் பெறுதற்குத் தனக்கு இன்றி யமையாத

ஊனை — ஊனாகிய இல்லானை விமல மாக்கிக் காமக் கிழத்தியாக மாற்றிக் கொண்டான் என்பதே

உயிர் ஊனை மிசைதல்

என்பதன் பண்பும் பயனும் ஆம் என்பது நன்று கடைப் பிடிக்க.

மேல்,

ஊன் உயிரை மிசைதல்

என்பதன் பண்பும் பயனும் ஒரு சிறிது விளக்கமுற உரைக்கப்படும்.

உயிர்க் கிழவன் தன்னை மிசைதலால் — கூடிக் குழைதலால், தனது ஈன நிலைமையினின்றும் தன்னை வெளியேற்றிய தலைவனைக் கண்ட ஊனாகிய கிழத்தி தன்னையும் கண்டாள்.

எவ்வாறு கண்டாள்?

தனக்கு உரியதும் தான் அறியாத வாறு தன்னுள் மறைந்து கிடந்தது மான தனது அளப்பில் ஆற்றலையும் தனக்கு இன்றி யமையாதவன் தன் தலைவனாகிய உயிர்க் கிழவன் என்ப தனையும் கண்டு புளகம் கொண்டு கழி பெருங் காமாக்கினி சொருபம் என விளக்கம் பெற்றனள் என்க.

இப் பெற்றி கைகூடப் பெற்றவள் வாளா கிடந்தனளோ? கிடப்பளோ? இல்லை. இல்லை. இல்லை.

தன் விளக்க நிலைமைக்குக் காரண னாகிய தன் உயிராகிய கணவனை — தலைவனைத் தழுவு கின்றாள்.

“என் பிராண நாயகன் நீ அல்ல வோ! என் உயிர் நீ யன்றி வேறே! என் உயிர் நீயும் உன் உயிர் நானுமாக இரண்டறக் கூடிக் கூடிக் குழைந் தோம் அல்லமோ!”

என அன்பினொடு அளாவிய இன்ப மொழிகள் பல கூறி அவனுடன் கூடி முயங்கு கின்றாள்; முயங்கி முயங்கி

அம்முயக்கத்தை—தனது “எல்” என் னும் விளக்கத்துக்கு உரிய (“இயல்”) முயக்கத்தை ஊக்குகின்றாள்—மிக்கு ஊக்கு கின்றாள் என்க.

இது பற்றியே,

“எல் இயல் முயக்க மிக்கூக் தும்மே”

என அருளிச் செய்தார் இடைக் காடனார் என்க.

உயிர்ப்பு என்னும் உயிரினால்—உயி ரின் புணர்ச்சியால் ஓவாது தாக்கப் பட்டுத் தனது இயற்கையான தாமத இயக்கத்தினின்றும் விடுபட்டு—மெத் தென இயங்கும் இயக்கத்தினின்றும் நீங்கி “கிழத்தி” என ஆக்கப் பட்ட மையால், அக் கிழத்தி யானவள், தன் வாய்மையான நிலைமையைத் தனக்கு அளித்த தலைவன் பால் தனக்கு உள தாகிய காதல் மிகுதியால், தன்பால் ஆக்க முற்ற அன்பின் நிறைக்கு ஏற்ப, உயிராகிய தனது கிழவனை உண்கின் றாள்—மிசை கின்றாள் என்க.

ஊன் உயிரை மிசைதல்

என்பதன் உட் பொருள் இதுவே ஆம்.

கிழத்தியானவள் இவ்வாறு மிசைந்து என் செய்கின்றாள்?

மிசைந்து மிசைந்து அவனறி பஞ்சீ கரணித்து அநாதி யாகவே குறி (“தொல்குறி”)எனும் இலிங்க வடிவ மாகத் திகழும் அவனை—விர்துருவ மாகிய அவன் வசக்கும் தானத்தை அதன் இயற்கை நிலைமையி னின்று வெளியேற்றி நிறை கொண்டு இயங் கச் செய்து விளக்கத்தை வழங்கு கின்றாள்;

வழங்கும் “தோலா மணி” எனத் திகழ்ந்து மேன் மேலும் அவனது ஆண்மை—ஆண்மகன் தன்மை சிறி தும் குன்றுவாறு — ஆண்மை முதிர்ச்சி பெறுமாறு ஊக்கு கின்றாள் — மிக்கூக்கு கின்றாள்;

ஊக்கி ஊக்கித் தலைவனும் தானும் இரண்டு என்னுத வாறு—ஒன்று என் னும் படி அசை கின்றாள் என்க.

திருமந்திரம்.

“உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றுதல்”

என்னும் வேத உண்மை இதுவே ஆம்.

இவ்வாறு ஒழிவற ஒன்றி அசையா மல் அசைந்து நிற்கும் கிழத்தி யான வள் சகல போகங்களையும் வழங்கு கின் றாள்; தன் நாயகனுக்கு வேண்டிய யா வற்றையும் நினைத்த மாத்திரத்தில் வழங்கு கின்றாள்; ஊட்டு கின்றாள்; ஊட்டிச் சுகிக் கின்றாள். நாயகனும் சுகிக் கின்றாள்.

இவளே—இவ் விமல வல்லியே கற்பு அகம் சித்திக்கப் பெற்ற கற்பக வல்லி; நினைத்தவை யாவற்றையும் நினைத்த மாத்திரத்தில் வழங்கும் காமவல்லி? காமாட்சி என்க.

இதனாற்றாள் காஞ்சியில் காமாட் சிக்கே ஆதிக்கம் என்பது. காமம் ஆட்சி பெற்ற இடமே— நிலையே— தத்துவ மே கஞ்சி எனப் படுவது—காஞ்சி எனப் படுவது. இவ் விடத்திற்குள் வாய்மையான காமாட்சி பீடம் உள் ளது.

இப் பெற்றி கைவரப் பெற்ற வழி யடியாரே வாய்மையான காமாட்சி பீடாதி பதிகள் என அறிதற் பாற்று.

இவ் விடத்தை அடைந் தவருக்கு யாது குறையும் இல்லை. இவரே இந்தி ரர்; சூபேரர்; இவரே காலாட்டி உண் பவர்; வாசியை வசப் பண்ணியவர். இவர் ஆற்றல் மிகமிகப் பெரிதே!

“கஞ்சியில் வதிவோர் எல்லாம் காலாட்டி உண்பார் தாமே”

என்னும் சித்தர் திரு வாக்கின் உண் மைப் பொருளும் இதுவே ஆம்.

ஊன் உயிரை மிசைதலின் பண்பும் பயனும் இதுவே என அறிதற் பாற்று.

தன்னை முயங்குதலால் தனது ஈன நிலையி னின்றும் தன்னை வெளி யேற்றிய தலைவனைக் கண்டு தன்னையும் கண்ட கிழத்தி என்னும் ஊன், அத்தலைவனாகிய உயிர்க் கிழவனை மிசைதலால்—முயங் குதலால் தொல் குறி என விளங்கும் அவனை விளக்கும் தோலா மணியாய்—தொல்வி யுறுத அரதனமாய் அவனுக்கு அழியாத ஆண்மையை ஒல்லி அளிப்பதாய் எல் இயலான முயக்கத்தை மிக ஊக்கி அத்தலைவனாகிய உயிரோடு ஒழிவற ஒன்றி அமல மடைந்து—ஞான சத்தி வடிவாய் நிலவுவதாயிற்று — நித்தியத்துவம் பெறுவதாயிற்று என்க.

“எல்” என்பது விளக்கம் எனப்படும்—ஒளி எனப்படும்.

“எல்லே இலக்கம்” என்பது தோல் காப்பியம்.

நிறை முறையான சிற்றின்ப துகர்ச் சியால்—“பயனுறு கன்னியர்” போகத்தால் — கந்தருவ வழக்கத்தால் உடலகத்து ஆக்க முறும் “பரஞ் சுடர்ச் சோதி” இதுவே என்க.

“உற்ற ஆக்கையின் உறு பொருள்” ஆய் அகண்டாகார அமல சொரூபமாகிய இவ் ஒளியே ஊனத்தை அறவே ஒழித்து உடலுயிரை விழுங்கி அயனொடு மால் அறியாத வாறு நின்று அருவப் பேரொளியோடு ஒன்றாய் நிலவுவ தாகும் என அறிதற் பாற்று.

உயிர் ஊனை உண்ணுத லாலும் ஊன் உயிரை உண்ணுதலாலும் அவ் உடலுயிர் அமல மடைதற்கு நிறை முறையான அருந்தல் பொருந்தல் என்னும் மாயா போக சிற்றின்ப துகர்ச் சியே—இல்லற ஒழுக்கமே காரணமாகும். அன்றேல் இப் பெற்றி கைவரப் பெறுதல் — அசம்பாவிதமே — முயற் கொம்பே ஆகும்.

முன்னிலைகளை வெறுத்து ஒருபால் ஒதுங்கிச் சில நடை நொடிகளைக் கைக் கொண்டு சாம் பிணங்களாய் வதிந்து

செத்துப் போதலே முத்தி எனப் பிதற்றும் ஒன்றும் போதா அறிவிலிகளாகிய உலக மாக்களுக்கு இவ்வுண்மையை உணர்த்துதற் பொருட்டே பின்வரும் அரிய பெரிய மந்திரத்தை அருளிச் செய்தார் எம் அண்ணல் திருமூலர்.

திருமந்திரம்.

பயனுறு கன்னியர் போகத்தி னுள்ளே பயனுறு மாதி பரஞ்சுடர்ச் சோதி அயனொடு மாலறி யாவகை நின்றிட்டு உயர்நெறி யாய்ஒளி ஒன்றது வாமே.

(ஹே 9-ம் தந். ஆகாசப்பேறு செ.4)

உயிர் ஊனை மிசைந்து அவ் ஊனாகிய அசுத்த காயப் பெண்ணைக் காமக் கிழத்தி ஆக்கியது; ஊன் உயிரை மிசைந்து அதற்கு அளவிலாச் சக்திகளை—ஆற்றல்களை வழங்கியது என்க.

“சிவமெனும் பொருள் ஆதி சத்தி யொடு சேரின் எத்தொழிலும் வல்லதாம்”

என்னும் சுருதிப் பொருளும் ஈண்டு உணர்த்தற் பாட்து.

“ஊன் மிசைதல்” என்னும் மறை மொழியால் குறிக்கப் பட்ட உண்மைப் பொருள்—இரகலி யார்த்தம் இதுவே ஆம்.

உயிர் ஊனை மிசைதலால் ஊன் கெடுகிறது—விமல மடைந்து ஞான சத்தி வடிவமாக மாற்ற மடைகின்றது. ஊன் உயிரை மிசைதலால் உயிர் கெடுகிறது—நான் என்பது கெடுகிறது; உணர்ச்சி மாற்ற மடைகின்றது—அமல மடைகின்றது—சிவமாகின்றது.

பின் வரும் பிரமாணங்கள் ஊனுயிர் கேடடைவதை—மாற்ற மடைவதை நன்று புலப்படுத்துகின்றன.

திருவாசகம்.

“ஊன்கெட் டியிர்கெட் டினார்வுகெட்டென் [ஊள்ளமும் போய் நான்கெட்ட வாபாடி.....”

(ஹே திருத்தெள்ளேணம் செ. 18)

சந்தரர் தேவாரம்.

“ஊனுயிர் வேறு செய்தான் நொடித்தான் [மலைபுத்தமனே”

(ஹே திருநொடித்தான்மலை. செ. 1)

[வேறு செய்தல்—மாற்ற மடையச் செய்தல். நொடித்தான் மலை உத்தமன்—கயிலை முதற் குரவன்.]

திருப்புகழ்.

“நான் என்பதற்றுயிரோடு எனப்பதற்று...”

பின் வரும் பிரமாணங்கள் உயிர் உயிராகிய சிவன் சிவனாகிய சிவம் ஊனை உண்ணுதலை உணர்த்துகின்றன;

திருவாசகம்.

“ஊன்நாடி நாடிவந்து உப்புந்நான்”

(ஹே திருப்புவல்லி செ. 5)

கருத்திருத்தி ஊன்புக்குக் கருணையினால்

[ஆண்டுகொண்ட

திருத்துருத்திமேயானே.....”

(ஹே கண்டபத்து செ. 3)

“ஊனே புத்த உணையுணர்ந்தே உருகிப்பெரு [கும உள்ளத்தை”

(ஹே பிரார்த்தனைப்பத்து செ. 10)

“புன்புலால் யாக்கை புரைபுரை கனி யப் பொன்னெடுங் கொயிலாப் புருந்தென் என்பெலா முருக்கி யெளியையா யாண்ட ஈசனே மாசிலா மணியே.....”

(ஹே பிடித்த பத்து செ. 10)

பின் வரும் பிரமாணம் ஊன் உயிரை மிசைந்து அதனோடு ஒன்றுதலை உணர்த்துகின்றது.

“.....ஊடிபுடி உடையாயோடுகலந்த [உள்ளருகிப்பெருகிறெக்கு

ஆடியாடியான்ந்தமதுவேயாக அருள்கல [தே”

(ஹே ஹே செ. 11)

திருமந்திரம்.

தானே யெனநின்ற சற்குரு சந்திரி தானே யெனநின்ற தன்மை வெளிப்படித் தானே தனைப்பெற வேண்டும் சதுர்பெற ஊனே யெனநினைந் தோர்த்து கொ [ளுன்னிலே.

(ஹே 7-ம் தந். சற்குருநெறி செ. 7)

[இம் மந்திரம் ஊனே அமல மடைந்து ஞான சத்தி வடிவ மாகிய குரு வடிவாக மாற்ற மடையும் என்பதனை நன்று புலப்படுத்து கின்றது.

“தானே தனைப் பெற வேண்மே சதுர் பெற” என்பது சதுரப் பாழ் அடைந்து இருவினை ஒப்பு மலபரிபாகம் கைவரப் பெறுதலை உணர்த்தி நின்றது. உடலும் உயிரும் விமல மடைந்து ஒழிவற ஒன்றுத லாற்றான் ஞானசத்தி வடிவம் ஆக்க முறுவ தாகும்]

திருமந்திரம்.

உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றில் படரும் சிவசத்தி நாமே பரமாம் உடலைவிட டிந்த உயிரெங்கு மாகிக் கடையுந் தலையுந் கரக்குஞ் சிவத்தே.

(ஷ்ரீ-ம் தந். விசுவக் கிராசம் செ.2)

[பரமாம் உடல்—அசத்த ததுவாகிய முன்னைய மருளுடம்பு. “உயிரெங் குமாகி” எனவே அதனோடு ஒழிவற ஒன்றுதலால் ஞான சத்தி வடிவமாக மாற்ற மடைந்த அமல ததுவும் குறிக் கப் பட்டமை சொல்லாமலே அமையும.]

“கள்ளப் புலக் குரம்பைக் கட்டு”, ஆகிய—கட்டை யாகிய தூலமும்—தூல மாகிய கிழத்தி, தன்னை முயங்கு தலால்—உண்ணுதலால் தன்னை அமல மாக்கிய உயிராகிய தலைவனோடு—உயிர்க் கிழவனோடு தானும் முயங்கி ஒழிவற ஒன்றி ஒருங்கே—உடனே நித்திய துவம் பெறுதல்—உடன் கட்டை ஏறு தல் என்பதன் உண்மையும் இதுவே ஆம்.

இவ் உண்மையே “உடன் கட்டை ஏறுதல்” என்னும்பரிபாஷையால் பெரியோரால் கூறப் பட்டது என அறிக.

இவ் உண்மை பலர்க்கும் மறை பொருளாயினமையால் பிற் காலத்தில் தற்கொலை என்னும் உயிர்க் கொலை யாகிய பாதகச் செயலாயிற்று.

சிறின்ப நுகர்ச்சி என்னும் முயக் கத்தால் அம்முயக்கத்துக் குரிய

“தோல் குறி” என்னும் மூலக் கருவி விளக்க மடைகின்றது.

இவ் விளக்கத்துக்குக் காரணமாய்த் தோல்வியுறுத அரதனம் என மிளி ரும் கிழத்தி யானவள் கிழவனோடு முயங்கி முயங்கி அவனை உண்டு சுவைத்து “அளவற்ற ஆற்றலுடைய நிகரற்ற ஆண்மகன் இவன்” எனப் பல்லோரும் கண்டு களித்துப் போற் றிப் புகழுமாறு உலைவில் ஆண்மையை அவனுக்கு அளிக்கின்றாள். இது பற்றியே,

திருவாசகம்.

கோணிலா வாளி யஞ்சேன் கூற்றுவன் [சீற்ற மஞ்சேன்

நீணிலா அணியி னனை நினைந்துரைந்

[துருகி நெக்கு

வாணிலாங் கண்கள் சோர வாழ்த்திநின்

[மேத்த மாட்டா

ஆணலா தவரைக் கண்டா லம்மநா மஞ்ச

[மாறே.

(ஷ்ரீ அச்சோபத்து செ: 10)

என்றனர் மணிவாசகர்.

இத்தகைய ஆண்மையைப்பெற்ற அவசரத்திற்றான் பின் வருமாறு பாடியருளிஞர் மணிவாசகப் பிரபு என அறிதற் பாற்று.

திருக்கோவை.

இருவயிற்றேத்தல்

[ஆராவின்பத்தன்புமீ தூர வாரார்முலையைமகிழ்ந்துரைத்தது.]

உணர்ந்தார்குணர்வரியோன்றில்லைச்சிற்

[றம்பலத் தொருத்தன்

குணந்தான்வெளிப்பட்டகொவ்வைச்

[செவ்வாயிக்கொடியிடைதோள்

புணர்ந்தாற்புணருந்தொறும்பெரும்போகம்

[பின்னும்புதிதாய்

மணந்தாழ்புரிமுழலான்குல்போவவளர்

[கின்றதே.

(ஷ்ரீ செ. 9.)

“தோல்குறி — அநாதியான குறி. அது எது? குறி என்பதே லிங்கம். அப் பிரத்தியட்சத்தைக் காண்பிப்

பது எதுவோ — காண்பிக்கும் குறி எதுவோ அதுவே லிங்கம் எனப் படும் — அடையாளம் எனப்படும். ஆண் பெண் என்பதற்குக் காரணம் யாது? குறிகள் வேற்றுமை அல்லவா? அதனால் அக் குறிகள் லிங்கம் எனப் பெயர்பெறுமோ? எனின், ஆம் என்றே கூறற் பாற்றும்.

இலக்கண நூலாரும் ஆண்பால் பெண்பால்களை புல் (பும்) லிங்கம் ஸ்திரீ லிங்கம் என்ப. ஆண் என்பது சிவமும் பெண் என்பது சத்தியும் ஆர்.

ஆண் எனப்படுவோர் சிவனுடைய லிங்கத்தை அடையாளமாக (குறி) உடையராதல் கண் கூடு. பெண்கள் சத்தியின் அம்சம் ஆதலால் “பகம்” என்னும் (குறி) அடையாளத்தோடு பிரிக்கின்றனர்.

இதனால் ஆண் குறி உள்ளவை அனைத்தும் சிவாம்சம் என்றும் பெண் குறி உள்ளவை அனைத்தும் சத்தி யம்சம் என்றும் அறிதற்பா லன ஆம். நாஸ்திகரும் இதனை மறுக் கார்.

இவ் விரண்டும் ஒன்றே; பிரியாமல் பிரிந்து காட்டுகின்றன. திணை மயக்க மே வேறுபாடு என ஆம்.

மஹாபாரதம்.

“புல்விங்கம் ஸர்வமீசாரம் ஸ்திரீ

[லிங்கம் பகவத் யுமா”]

என்னும் பிரபல சுருதியும் இவ் உண்மையை நன்று வலியுறுத்துதல் கண்டு கொள்க.

மூலாதாரம் லிங்கம் எனப் படினும் அம் மூலாதாரத்தை விளக்கவும் அசைக்கவும் உரியதாய் — அதனுடன் சம்பந்த முடையதாய் — அதன் தொடர்பாய் — வெளிப்படையாய்க் காணப்படுவதாய்—புறப் பயில்வு என்னும் இன்ப நுகர்ச்சிக்கு இன்றியமையாக் கருவியாய் — ஐம்புல இன்பப்

களையும் ஒருங்கே ஏக காலத்தில் நுகர் தற்குரிய புறக் கருவியாய் விளங்கும் குறியே லிங்கம் எனப்படுவது.

இருபாலார்க்கும் உள்ள இவ் இரண்டு இலிங்கங்களும் கூடிக் குழைதலாற்றான் வியாபகம் உளதாகின்றது — உலகம் தோன்றுகிறது — நடைபெறுகின்றது.

மூலாதாரமே விந்து ஸ்தானம். அதுவே குண்டலி. இது பாம்பு போன்ற உருவம் உடையது என்பது தாமத சொரூபமாய் இருந்த இக் குண்டலி — மூலாதாரம் என்னும் மூல ஸ்தான வாயிலை மூன்றரைச் சுற்றுக்களாகத் தன் வாலால் சுற்றிக் கொண்டு தன் முகத்தால் அவ் வாயிலில் புகா வண்ணம் அவ்வாயிலை மூடிக் கொண்டு உறங்கி இருக்கும்.

அக்குண்டலி சத்தி யானவள், உயிர்ப்பு என்னும் உயிரினால் (உயிர்க் கிழவன்) — உயிரின் புணர்ச்சியால் ஓவாது தாக்கப் பட்டு அத் தாமத இயற்கையி னின்றும் விடுபட்டு — மெத்தென இயங்குவதி னின்றும் விடுபட்டு “கிழத்தி” என ஆக்கப் பட்ட மையால், அக் கிழத்தி தன் கிழவன் மாட்டித் தனக்கு உளதாய காதல் மிகுதியால் அவனைக் கட்டி அணைந்து அவனில் குழைந்து முயங்கி முயங்கி அவனை மிசைகின்றாள்.

இதனால் ஆம் பயன் என்ன? எனின், புணர்ச்சியால் ஆய உஷ்ண நிறையின் கதிப்பால் அவன் வசிக்கும் தான மாகிய இலிங்கத்தை (குறி) சிவன் என்னும் சிவன் வசிக்கும் தானத்தைப் புண்ணாக்கிப் புண்ணாக்கி முதிர்ச்சி பெறுமாறு ஆக்குகின்றாள்.

இவ்வாறு முதிர்ச்சி பெற விடிவின் இன்பம் பூரணப் பெட்பினை அடையாது; பூரணப்பட்டுப் பூக்காது; பூத்து மலராது; மலர்ந்து மணக்காது;

மணந்து ஒக்கம் பெற்று விளக்கம் அடையாது என்க.

விந்து — விந்துவின் இடமாகிய “தொல் குறி” விளக்கம் பெறுதல் என்பதன் பொருள் இதுவே ஆம்.

திருமந்திரம்.

கண்ணாக்கு மூக்குச் செவிநூனக் கூட்டத்
[துட்
பண்ணாக்கி நின்ற பழம்பொரு ளொன்
[றுண்டு
அண்ணாக்கி னுள்ளே யகண்ட வொளி
[சாட்டிப்
புண்ணாக்கி நம்மைப் பிழைப்பித்த வாறே.
(ஷே 3-ம் தந். அட்டாங்கயோகம் தியானம்
[செ. 2).

என அண்ணல் திருமூலர் அருளிய உண்மையும் இதுவே ஆம்.

இதனால் உயிர்க் கிழவனுக்கு உலை வில் ஆண்மை உளதாகும் என்க. இவ்வாற்றால் “தொல் குறி விளக்கும் தொலா மணியாய், உலைவில் ஆண்மை ஒல்லே அளிப்பவள்” காமக் கிழத்தியே என்பதன் உண்மை கண்டு கொள்க

“தோலாமணி” என்றார் கிழத்தி என ஆக்கப்பட்டமையால் முயக்கத்தில் — முயக்கப் போரில் தோல்வியுறாது — வாட்டமின்றி நின்று உலை வில் ஆண்மையை அளித்தல் பற்றி.

இதனாலன்றோ,
“தானென்றவாலையவள் உருவங்காணச் சமர்த்துண்டோ ஆண்பிள்ளை நானுமுன்
[டோ”

என அருளிச் செய்தார் கருவூரார் என அறிதற் பார்த்து.

கிழவனும் கிழத்தியும் ஒருவரை ஒருவர் உண்டு — மிசைந்து அணு அணுவாய் உணர்வு என்னும் தடத்தை நோக்கி அடி பெயர்த்துச் சென்று அதனை அடைவர்.

உணர்வு என்றால் “சம்வித்து” என்ப.

அது தான் வித்துச் சமப் பட்ட இடம்; இருவினை ஒப்பு வாய்ந்த இடம்; மல பரிபாகம் பெற்ற இடம்; ஞான நேத்திரம் — உபநயனம் பெற்ற இடம் என்க.

திருவாசகம்.

பிணக்கி லாதபெ ருந்து றைப்பெரு
[மானுன் நாமங்கள் பேசுவார்ச்
கிணக்கிலாததோ ரின்ப் மேவருந்
[துன்பமே துடைத் தெம்பிரான்
உணக்கி லாததோர் வித்து மேல்வினை
யாமல் என்வினை ஒத்தபின்
கணக்கி லாத்திருக் கோல நீவந்துகாட்டி
[னுய் கழிக் துன்றிலே.
(ஷே திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம் செ. 1)

என அருளிச் செய்தார் மணிவாசகப் பிரபு. கிழவனும் கிழத்தியும் இவ்வாறு முயங்கி விளக்க நிறை ஏற்ற பெற்றி அடைய ஈற்றில் உணர்வு எனும் பதம் — பெருந் தடம் சித்தி பெறும் என்க.

சிறின்ப நுகர்ச்சியால் தமக்கு உணர்வெனும் பெரும் பதம் சத்தி பெற்றமையைப் பின் வரும் பாசுரத்தால் நன்று புலப் படுத்தி யருளிநூர் தத்துவப் பெரியா ராகிய எமது திருமங்கை யாழ்வார்.

திருவாய்மொழி.

“வாடினென்வாடிவருத்தினென்.....
.....இனையவார்தயீட்டமா
[டவார்தயீட்டவியேகருந்
ஒடினெனோடி உய்வதோர் பொருளால் உணர்
[வெனும் பெரும் பதம் தோர் து
நாடினெனோடி நான்கண்டுகொண்டேன் நாரா
[யனுள்ளும் நாமம்.”

மேலே கூறிய வற்றால் பெறப் படுவது யாது?

இத் தகைய முயக்கத்தால் — அகப் பயில்வு எனும் சீரிய ஒழுக்கத்தால் கிழவனும் கிழத்தியு மாகிய இருவரும் தம் தம் இயல் கெட்டுச் சாதலுறச் சாதல் அடைகின்றனர்.

அசுத்த காம அக்கினியானது அமல காம அக்கினியாக — அமல உஷ்ணமாக—சிவாக்கினியாக—சிவமாகத் திரிகின்றது;

அசுத்த நிறை என்னும் அசுத்த நந்தி — மாடு கேடடைகின்றது—விலகு கின்றது; நிறை மாற்றமே அசுத்த நிறை அமல நிறையாக மாற்ற மடைதலே விலகுதல் எனப் படும்.

[மெய் யடியா ராகிய நந்தனாருக்கு நந்தி விலகுதலால் சிவ தரிசனம் உள தாயிற்று என்பதன் உண்மை இதுவே ஆம்.]

கோயில் நாயக னாகிய நந்தி யெய் பெருமான் அதுக்கிரகம் பெறும் இடம் இதுவே.

திருவாரூர்ப் பேறு இதுவே.

பூம் புகலூரால் கிடைக்கப் படும்

ஆரூர்ப் பேறு இதுவே.

தெற்கு வாயிலில் தகூண பாகத் தில் வசிக்கும் பரை என்னும் பரவையைச் சந்தரன் அடைந்தான் என்பதன் தத்துவப் பொருள் இதுவே.

இப்பரவையை அடையாத வனுக்கு ஆரூர்த் தியாகன் கொடை அளிப்பானோ? தியாகம் கொடுப்பனோ? மூல பண்டாரம் வழங்குவனோ?

ஆதலால் “உலைவில் ஆண்மையைப்” பெற்ற லன்றி ஒருவன் “எல் இயல் முயக்கம் மிக் கூக்கும்” அப் பரவை என்னும் காமக் கிழத்தியை அடைவ தென்பது தெய்வ மாதராகிய ஊர்வ சியை நபஞ்சகன் மணந்து மகப்பேற டைந்தான் என்பதனையே ஒக்கும் என அறிதற் பாற்றும்.

கிழவனும் கிழத்தியும் இத் தகைய ஒழுக்கத்தால் அடைந்த பயன்—இறந் ததன் பயன்—தங்கள் இயல் கெட்ட தன் பயன் — சாதலுரூச் சாதல்

அடைந்ததன் பயன் சிறந்தது பயிற்ற லே ஆகும்.

தொல்காப்பியம்.

காமஞ்சான்றகடைக்கோட்காலே
எமஞ்சான்றமக்களொடு துவன்றி
அறம்புரிசுற்றமொடுகிழவனுக்கிழத்தியும்
சிறந்ததுபயிற்றல் இறந்ததன்பயனே.

(ஊ பொருள். சுற்பியல் சூத். 5)

இச் சூத்திரத்தின் உண்மைப் பொருள் அமயம் நேர்ந்துழி விளக்க முற உரைக்கப் படும்.

பின் வரும் பிரமாணங்களும் இல்லற வாழ்க்கையின் அருமை பெருமையையும் அதுவே முத்தி நெறி என அதன் பயனையும் நன்று வலியுறுத்து கின்றன.

கொக்கோகம்.

பத்திசெய்சமயபேதப்பகுதிக்குப்பொது
[வாய்நிற்கும்
புத்தெனுகரைக்கிப்பொருவருவீட்டை
[நல்கும்
உத்தம அந்தரூன உருவெடுத்தியலாநிற்
[சும்
சத்தியமிகத்திற்பேறு தருவதில்வாழ்க்கை
[யென்பார்.

இத்திரநூலிற்சொன்னவியலினைமுற்று
[மோர்ந்து
முத்தெனுகையார்போகமுயக்கினைப்பெற்
[ரூர்தாமே
செத்தபிழத்திசேர்வதென்னுமச்
சிலுகைத்திர்த்தே
கொத்தலர்குழலாரன்பிற்கொடுக்கப்பேரின
பம்பெற்றார்.

இத்தகைய வேத உண்மைகளை அறியும் ஆற்றலும் காது மில்லாது பிற்கால வித்துவான்கள் சிலர் பெண்களை வெறுத்து ஒருபால் ஒதுங்குவதே முத்தி நெறி எனவும், “சித்தர் நூல்கள் சிற்றின்பம் முக்கிய மெனக் கூறுகின்றமையால் அவை கொள்ளற் பாலன அல்ல” எனவும், “அவை எங்கள் நவீன சைவத்துக்கு உடன் பாடல்ல”

எனவும் “அவற்றை அதுசரிப்போர் பைசாசபதம் பெறுவர்” எனவும் மனம் போனவாறு பிதற்றி அந் நூல்களை அருளிய சித்து மூர்த்திகளாகிய தத்துவப் பெரியாரையும் இகழ்ந்து சிவாபராதிகளாய் உலக மாக்களை மயங்க வைப்பா ராயினர்.

இவற்றின் திறமெல்லாம் ஈண்டு விரிப்பின் மிகப் பெருகும்.

முதலாம் சூத்தத்தால் “காமம்,, என்பதன் இலக்கணம் கூறி அத் தகைய காம நுகர்ச்சியால்—சிற்றின்ப நுகர்ச்சியால் ஆம் பயன் வாய்மையான காமக் கிழத்தியை அடைதலே என அவர் இலக்கணமும் அவளால் ஆம் பயனும் இரண்டாம் மூன்றாம் சூத்தங்களால் கூறி யருளிணர் இடைக்காடர் என அறிதற்பாற்று.

இது காறும் கூறியவைகளால் “முடிவு முப்பது” என்னும் அரிய பெரிய தமிழ் மறையில் முதலாவது பாகமாகிய இன்பக் கூற்றில் மூன்றாம் சூத்த மகுடமாகிய “ஊன் மிசைதல்” என்பதன் பண்பும் பயனும் ஷெ சூத்தம் துதலியவாறு ஒரு வாறு உணரத்தகும்.

சுபம்.

இனாம்!

இனாம்!!

சுத்த சாதகம்

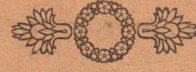
வேண்டுவோர் தபால் முத்திரை செலவுக்கு உரிய சதம் அல்லது 1 அண வட்டாம்பு அனுப்பி பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்.

புதுவை.

பரிபாடல்.

யாழ்ப்பாணம் புன்னாலைக்கட்டுவன், வித்துவான் ப்ரம்மபுரீ சி. கணேசையர் அவர்கள் எழுதியது.

பத்தாம் பாடல்.

(தொகுதி 3; 4-ம் வாரத்தொடர்ச்சி.)

ஊடல் தீர்ந்தும் முற்படத் தழுவற்கு
நாணல்.

இனி, அந்நீர்விழவின் கண் யாழின்
இசைப் பகுதியும் மிடற்றுப்பாடலும்
ஆடலும் என்றிவை தமது மனத்
திண்மையை அழிப்ப முன்கொண்ட
துணி (வெறுப்புத்) தீர்ந்த மகளிரும்
மைந்தரும் தம் மனம் ஒத்திருப்பவும்
முற்பட்டுத் தழுவினார்க்கு வென்றி
இல்லை என்பது காரணமாக ஒருவரின்
ஒருவர் முற்பட்டுத் தழுவுதலை நாணி
கூடாது மெலிவுறுதலுக்கு, எதிர்த்துப்
பிராசு சென்ற மன்னவர் சேனை யிர
ண்டும் தம்மிற் கண்ணுற்றப் பொரத்
தொடங்கியவை சந்தியாதற்கு மனம்
இயைந்து வைத்தும் முன்கொ இன்
னார் உடன்பட்டது என்னும் வார்த
தை பிறக்கு மென்று அதனை யஞ்சி
ரின்னும் நோவொடு நின்ற ஒழுக்
கத்தை ஒக்கும். என்று கூறிய உவமை
புகச் சுவை பயப்பதாகும். பதை
தைப்பு-மெலிதல். தண்டம்-சேனை.
நன்றோடு என்பதற்கு மனமொன்று
கலோடு என்பதும், இரண்டா வென்
பதற்குக் கூடா தென்பதும் பொருளா
கப் பரிமேலழகர் கருதியிருக்கின்றனர்
போலும்.

கோண்ட காமமும் உண்ட கள்ளும்
மறைபடா என்பது

மனத்திலுள்ள காமம் கண்ணுற்
புலப்படவும் அதனை ஒளித்தற்கு, கள்
ரின் களிப்பை அதனுண்டாய மயக்
கம் உடலை நடுக்கிக் காட்டவும் அதனை
நறைப்பாருடைய நிலையை உவமையா
க்கூறியதாம் சிறப்புடையதாகி இன்
டம் பயப்பதாகும்.

இனி, புனலாடிக் கரையேறிய மகளிர்
புசயல் கூறுகின்றார். நீராடிக் கரை
யறிய மகளிர் காவின் கண் சென்று
நருப்பி வெளிந்த அகிற் கட்டைகளி
றுண்டாகும் புகையினால் ஈரம்புலர்த்தி
டம் முலை முகட்டிலப்பிய கலவைக்

குழம்பு திசை எங்கும் கமழ உறையி
னின்றும் கழித்த வள்ளத்திலே கள்ளை
வாக்கி, தமது ஆம்பல் போன்ற வாயி
லே மடா நிற்ப. உறை — கண்ணம்
வைக்கும் துகிலுறை. அக்கு — வயி
று — உள்ளிடம்.

உவமைச்சிறப்பு

இங்கே உறையினின்றும் கழித்த
வள்ளத்துக்கு (சிறு கண்ணத்திற்கு)
முகிலின் அகட்டைக் கழிந்த மதியை
உவமை கூறியதாம் அவ்வள்ளத்தை
அங்கையிற்றாங்கியதற்கு அரவு செறி
உவவு மதியை உவமை கூறியதாம்
பளிக்கு வள்ளத்தை வாயில் மடுத்த
மகளுக்கு மதியுண் ணரமகளை
(தெய்வ மகளை) உவமை கூறியதாம்
மிகவும் வியக்கத்தக்கனவாய்நின்றன.

“வெண்கில் குழப்பக் குழல் முறுக்குள
ரும்.”

என்னுமடி இக் காலத்தும் நீரில்
முழுகினோர் ஈரம் புலருப்படி ஒருது
கிற் கழியை குழலோடு சேர்த்து
முறுக்கு மியல்பைக் காட்டிநின்றது.

குங்குமக்குழம்பு அகிற் சாந்து
கருப்பூரம் என்னு மிவற்றை வட்டமா
கிய சாந்த மேலிட்டு குழவிபாலரைக்
கும் போது அக்குழம்பு மிகுந்த செந்
நிறத்தோடு அம்மியிற்றோன்றலுக்கு
குண்டத்தின் கண் அழலை உவமை
கூறியதாம் மிகப் பொருத்தமான உவ
மையாய் இன்பம் தந்து நிற்பல் காண்க.
இவ்வவமையும் முன்காட்டிய உவமை
களும் கலப்புவமைகளாகும்.

இனி

“ தொடு நள்ளி நடையிறவு வயவாளை
வித்தியலையில் விளைகபொலி கென்பார்”

என்னு மடிகள் நீராடு
வோர் இவைகளைப் பொன்னுற் செய்து
நீரிலிட்டு வழிபட்டு வாழ்த்தும்.
பழைய முறையை உணர்த்தி நின்றன
“இழி வரவு கூற முன்.....விளை

செய்வார்” என்பது,
“இவமென்று மெவ்வம் உரையாமை
[யீதல்.

குலமுடையான்கண்ணையுள்”
என்னும் குறட்கருத்தைப் புலப்படுத்தி
நின்றது. நல்லது அறம், குழலுக்கு நீல
மணியை உவமை கூறல் சங்க நூல்
களிற் பெரும்பாலும் வருதல் காண்க.

“எண்ணெய் கழல இழைதுகள் பிசை
[வார்”

என்னும் அடி இக்காலத்து மவ்வழக்
குண்மையைக் காட்டிநின்றது. காம
பாணம் இல்பொருளாதலின், இல்
பொருளுவமை என்றார். ஓய்தல் =
ஓடத்தைச் செலுத்தல்.

இனி, புனலில் மெலியாது விளை
யாடும் மைந்தரீயப்பு கூறுங் கால்,
கரையிலிருந்து தாமிழைத்த சிற்றி
லில் சிறுசோறட்டு விளையாடும் பேதை
மகளிற் தம் பேதமையான் சிறு சோற்
றையள்ளியிட, அதனை உண்டற்கு
ஏற்பாரும் அவருள் முன்னிடுவாரா
ய்ப் பின் மறுப்பவருடைய பந்து முத
லியவற்றை களவு கொண்டு ஓடிப்
போய் நின்ற பொழுது. அவறிந்து
வாங்கச் சென்றுழி அவர்கிட்டாது
நீருட்பாய்வாரும், எனக் கூறிய
பொருள்கள் பேதைப் பேருவ மகளி
ரோடும் இளைஞர் விளையாடு மியல்
பைக் குறித்து நின்றது.

மாடத்தின் மேல் பனிநீர் மணத்
தோடு அகிற் புகை மேற் கிளர்தலு
க்கு மலைகளின் மேற் பூங் கொடிக்கட்
டங்கி பின் நெருங்கி மேலெழும்
பனியை உவமை கூறியது மிகவும்
சுவையப்பதாகும் (மலைமேற்பனி
எழுமாற்றை இப்பொழுதும் மலை
நாடுகளிற் பார்க்கலாம்)

இனி இலம்படு புலவர் கைநிறையப்
பொன்னைச் சொரியும் வழதியைப்
போலவையையும் செய்யின் கண்
பொன்னைப் பரப்பும் இயல்பு விளை
மாறு தொழிக. எனக் கவிவையை
வாழ்த்தி முடித்தல் காண்க.

“மலாய் மணி”

சிறந்த செந்தமிழ் வாரப் பத்திரிகை.
சனிதோறும் வெளிவரும்

அற்புதத் துப்பறி தொடர் கதை, இனிய சிறு கதைகள், சமூக சீர்திருத்தக் கட்டுரைகள், மகளிர் பகுதி, இளைஞர் கோட்டம், மாணவர் பக்கம், சொல்லாடாட்டம், இலக்கிய தத்துவ மருத்துவக் குறிப்புகள், பழந்தமிழகத்து வாழ்க்கைச் சித்திரங்கள் முதலியன தாங்கி வெளி வருகிறது.

வருட சந்தா 4 வெள்ளி.

“மலாய் மணி” ஆபிஸ்
சிங்கப்பூர்.

and her pursuit of wide synthesis in advancement of knowledge has become fully appreciated, as also the high skill in experimentation which had characterised the new discoveries. The thing which also produced a great impression was the great inventive power displayed in India for construction of super sensitive instruments by which alone the invisible realm of life can be successfully explored.

“வித்தகம்”

விளம்பர விகிதம்.

வியாபார விளம்பரம் அங்குலம் 1-க்கு
ரூ. 0-8-0

நீடித்த விளம்பரங்களுக்கு தனி விகிதம்.

மானேஜர்,

“வித்தகம்” ஆபிஸ் புதுவை.

(To be continued)

திருவாசக உண்மை.

யாழ்ப்பாணம், தேன்கோவை தமிழ்ப்பண்டிதர்
ஸ்ரீமாந் ச. கந்தையபிள்ளை

(வித்தகம் பேராசிரியர்)

அவர்களால் எழுதப்பட்டது.

கடவுள் தமது அருமைத் திருக்கரத்தால் எழுதி அகில சீவர்கள் உய்யும் பொருட்டு உதவியருளியதும், மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்ததும் தெய்வத் தமிழ் வேதமுமாகிய திருவாசகத்தின் உண்மைக் கருத்துக்களை நன்கு விளக்கி வசன ரடையில் எழுதப்பட்டது.

வேண்டுவோர் 0-2-9 அணு தபால் முத்திரை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்.

புதுவை.

BOOKS
BY
SRI AUROBINDO

	RS.	AS.
Essays on the Gita	...	5 0
First Series	...	7 8
Second Series	...	1 8
Isha Upanishad	...	1 0
Ideal and Progress	...	0 6
The Superman	...	0 8
Evolution	...	0 9
Thought and Glimpses	...	1 0
A System of National Education	...	1 10
The ideal of the Karma-yogin	...	2 0
War and Self - Determination	...	1 12
The Renaissance in India	...	0 6
The Brain of India	...	0 8
The National Value of Art	...	0 4
Uttarapara Speech	...	1 0
Kalidasa	...	1 0
Yogic Sadhan	...	0 12
The Yoga and its object	...	1 0
The Mother	...	2 0
The Riddle of this World...	...	0 10
The Teaching and the Asram of Sri Aurobindo...	...	1 4
Songs to Myrtila	...	0 10
Baji Prabhu	...	1 4
Six Poems of Sri Aurobindo	...	1 4
Lights on Yoga	...	1 4

NANDHI

PUBLISHING HOUSE

PONDICHERRY.

“ வித்தகம் ” முதல் வருட,
இரண்டாவது வருட சஞ்சிகைகள்
புத்தகமாக கட்டப்பட்டன.

ஒவ்வொன்றும் விலை ரூபா 3-8-0

தபால் செலவு பிரத்தியேகம்.

விஷய அட்டவணை.

முதல் வருட தலையங்கங்கள் (Editorials)

1 எமது கொள்கை.	27 இந்து மதம்
2 சைவசமயம்	28 அடியார் பெருமை
3 தத்துவப்பெரியார் நூல்கள்	29 நிறை
4 எழுதாமறை	30 அடியார் இயல்
5 குருநெறி	31 அருணைதயம்
6 வேதாசுமங்கள்	32 யோகம்
7 இருக்கு வேதம்	33 அன்பு
8 தமிழ் நெடுங் கணக்குத்	34 பணி செய்து கிடத்தல்
திருத்தத் தீர்மானம்	35 அருள்
9 திருவருணட்டம்	36 சகசு ரிட்டை
10 நாதம்	37 பாசு பதம்
11 அமல ஜகாரம்	38 மாற்றிப் பிறத்தல்
12 அறமுதல் நாற் பொருள்	39 கற்பனை
13 இல்லறம்	40 சமாதரி
14 அன்மை	41 பண்டைக் காலப் பௌத்த
15 துப்புரவு	சமணரும் தற்காலச் சைவ
16, 17 மனைவி	ரும்
18 பொருள்	42 அறஞ்செய் விரும்பு
19 அருந்தல் பொருந்தல்	43 நிறை முறை இல்லாக்
அனந்தல்	கற்பனை
20 உடம்பின் பயன்	44 சங்கச் சான்றோர் நூல்கள்
21 இடம்பட வீடெடேல்	45 தூல குக்கும சம்பந்தம்
22 ஜீவகாருண்ணியம்	46 பதி பசு பாசு உண்மை
23 முயற்சி	47 வீடு பெற ரில்
24 விதேக முத்தி	48 சண்டேசுரப் பேறு
சதகே முத்தி	49 காயசித்தி
25 நான் மறை	50 ஆரியரும் தமிழரும்
26 பிரம சரியம்	51 வித்தகம் பேசேல்

தோடர்ச்சியான கட்டுரைகள்.

தலையாய அடம்.
உடம்பின் அருமை பெருமை
இருக்கு வேத உண்மை சீதையை வந்தித்தல்
ஆரியமும் தமிழும்.
ஈழநாடு தமிழும்
“நத்தம்போல் தேடு” என்னும் குறளுறை
உயிர் வருக்கம்.
உடலுயிர் சம்பந்தம்
பெண்பாற் புலவர்கள்.

இரண்டாவது வருட தலையங்கங்கள் (Editorials)

1 எமது பத்திரிகை	30 பொருடனைப்போற்றி வாழ்
2 கல்வி	31 சூது விரும்பேல்
3 சிவமும் விஷ்ணுவும்	32 அன்னையும் பிதாவும்
4 கேள்வி முயல்	முன்னறி தெய்வம்
5 காமேசன்	33 மாரியல்லது காரியமில்லை
6 சோம்பித் திரியேல்	34 பூமி திருத்தி யுண்
7 இடம் பொருள் எவல்	35 சையொத்திருந்தால் செய்
8 கற்பெண்படுவது சொற்	வன செய்
நிறம்பாமை	35 ஒருவனைப்பற்றி ஓரகத்திரு
9 வேதாந்த சித்தாந்தம்	37 ஊக்கமது கைவிடேல்
10 சுழினை	38 இல்லறமல்லது நல்லற
11 மலபரிபாகம்	மன்று
12 இருவினை ஒப்பு	39, 40 கேட்டிலுறுதி கூட்டு
13 விட்ட குறை	முடைமை,
14 இராப் பகலற்ற இடம்	41 மெல்லினல்லாந்தோள்
15 அரவமாட்டேல்	சேர்
16 ஆலயத் தொழுவது சால	42 கைப்பொருடன்னின்
வும் நன்று	மெய்ப் பொருள் கல்வி
17 விருந்திலோர்க்கில்லை	43 தெய்வமிகழேல்
பொருந்திய ஒழுக்கம்	44 மோனமென்பது ஞான
18 ஒத்த இடத்து நித்திரை	வரம்பு
கொள்	45 சுற்றத்திற்கழகு குழ
19, 20 ஒதுவதொழியேல்	விருத்தல்
21 ஆறுவது சினம்	45 கீழ்மை யகற்று [யும்
22 மறைக்காட்டுக் கதவு திறத்	46 தேடாதுழிக்கிற்பாடா முடி
23 உடையது விளம்பேல் [தல்	48 ஊருடன் பகைக்கின் வேரு
54 நவது விலக்கேல்	டன் கெடும்
22 நயார் தேட்டைத் தீயார்	49 நீரகம் பொருந்திய ஊரகத்
கொளவர்	திரு
26 ஜயமிட்டுண்	50 நல்லிணக்கமல்லது அல்
27 குற்றம் பார்க்கில் சுற்ற	லற்படுத்தும்
மில்லை	51 மீ தூண் வரும்பேல்
28 சிவத்தைப் பேணில் தவத்	52 சநி நீராடு
திற்கழகு	53 காப்பது விரதம்
29 நிற்கக் கற்றல் சொற்றிறம்	54 வாணஞ் சுருங்கில் தானஞ்
பாமை	சுருங்கும்

தோடர்ச்சியான கட்டுரைகள்.

ஸர் ஜகதீஸ்சந்திரவஸூ அவர்கள் செய்த பிரசங்கம்
சும்மா கிடந்த சங்கை ஊதிக் கெடுத்தான் ஆண்டி
அயிக்கவாதம் பேசிப் பயிக்க வாதம் புரியும் அறிவிலிகளுக்கு
[வாய்ப் பூட்டு

பொ. முத்தையா பிள்ளை, உண்மை முத்தி நிலை ஆராய்ச்சி
உண்மை முத்தி நிலை ஆராய்ச்சி மறுப்பு.

ஈழநாடு தமிழும்
உடலுயிர் சம்பந்தம்
பெண்பாற் புலவர்கள்

ஸ்ரீ காஞ்சி காம கோடி பீடத்திற்குரிய உத்திருஷ்டம் நான்
கின் ஆராய்ச்சி

20ம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற விஞ்ஞானம்.